

Arrest

nr. 233 250 van 27 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. ZWART en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 augustus 2017 België binnen met zijn Venezolaans paspoort en verzoekt op 5 september 2017 om internationale bescherming. Op 14 maart 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in Caracas (Venezuela) en u beschikt over de Venezolaanse nationaliteit. Met uw vader hebt u sinds uw 10 à 12 jaar amper contact en sinds de dood van uw moeder op 13-jarige leeftijd woonde u samen met zussen langs uw moederskant. Na het middelbaar behaalde u nog een diploma van steward. U bent homoseksueel en u werd hierdoor niet aanvaard door uw vader. U werkte van 2013 tot twee weken voor uw vertrek in een verzekeringsbedrijf. Van 2008 begon u deel te nemen aan studentenprotesten om de maatregelen van de overheid aan te kaarten. Tussen 2012 en 2014 ging u niet vaak protesteren en was u voornamelijk bezig met uw werk. Sinds een grote manifestatie op 12 februari 2014, waarbij twee studenten werden vermoord, tot april 2014 ging u bijna dagdagelijks protesteren. U werd tijdens die demonstraties bijna gearresteerd door de guardia nacional toen u een meisje wilde helpen die werd geslagen. Op dat moment is uw portefeuille gevallen en werd uw portefeuille en identiteitskaart afgenomen. Na dit incident besloot u om minder naar de protesten te gaan. Vervolgens ging u in de zomer van 2014 op vakantie naar Madrid en reisde u ook naar België voor Tomorrowland. Na uw terugkomst uit vakantie waren er minder protesten. Door het gebrek aan voedsel en benzine kwam de bevolking eind 2014 weer meer op straat. U kwam samen met een vriend in december 2014 terug van een protest. Omdat het laat was, kon u niet meer terug naar huis keren en stelde uw vriend voor om bij hem thuis te overnachten. Op straat werden jullie gevolgd door drie motoren met op elke moto twee "colectivos". Jullie moesten bij uw vriend binnengaan via een grote poort en de motards reden er ook binnen. Omdat ze een uniform droegen van grijs/zwarte camouflage kleuren en een zwarte bivakmuts vermoedt u dat ze behoorden tot de DISIP, een speciale politie-eenheid. Jullie werden door de "colectivos" vastgebonden, onder schot gehouden, geslagen en bevroegd over jullie motieven om naar de demonstratie te gaan, jullie politieke banden en waar jullie molotovcocktails zich bevonden. Het huis werd doorzocht en juwelen werden gestolen. Ze kenden jullie namen niet. Jullie hadden eigenlijk brute pech dat jullie werden gevolgd door deze motards op jullie terugweg van de manifestatie. De familie van uw vriend diende klacht in voor het incident en vertrok 10 dagen later naar de Verenigde Staten. U hebt geen contact meer met hen gehad. Omwille van het incident met uw identiteitskaart en het incident bij uw vriend, besloot u om niet meer te gaan manifesteren. U werkte verder en u voelde zich zekerder en veiliger omdat u niet meer ging protesteren. U ging met uw toenmalige partner op vakantie naar Madrid in september-oktober 2015. U keerde terug naar Venezuela omdat uw financiële situatie stabiel was. Dit veranderde in december 2015-januari 2016 wegens de torenhoge inflatie. Daarenboven eindigde uw relatie met uw partner. Een derde reden van uw vertrek op 21 januari 2016 was het feit dat u op een avond eind 2015 aan het gebouw van uw werk werd geslagen met een pistool en van uw gsm bestolen door twee colectivos op een moto 's. Omwille van deze drie redenen besloot u om Venezuela te verlaten. U vertrok op 21 januari 2016 naar Madrid. U verbleef in Spanje en in België bij vrienden. In november 2016 leerde u in België uw huidige partner J. T. (...) kennen en sinds januari 2017 hebben jullie een relatie. Uiteindelijk diende u in augustus 2017, op aanraden van een vriend die asiel aanvraag nadat hij werd aangehouden op de luchthaven, een verzoek in om internationale bescherming te verkrijgen. U dacht dat enkel oorlogsvluchtelingen uit het Midden-Oosten asiel konden aanvragen. Op 5 september 2017 werd uw verzoek tot internationale bescherming geregistreerd. Bij een terugkeer naar Venezuela vreest u dat u zou gearresteerd worden omdat de Venezolaanse autoriteiten uw identiteitskaart hebben en dat ze via uw gegevens en de gegevens op de kieslijsten op de hoogte kunnen zijn dat u een opposant bent geweest. In het geval van een arrestatie vreest u mishandeling, temeer indien ze uw geaardheid zouden ontdekken. Verder vreest u bij een terugkeer de algemene onveiligheid in Venezuela en vraagt u zich af waar of bij wie u zou kunnen wonen. U beschikt over uw origineel paspoort afgegeven op 24 maart 2014 (vijf jaar geldig) en een originele geboorteakte. Verder toonde u tijdens het persoonlijk onderhoud enkele foto's van tijdens de manifestaties die u nog op uw gsm had. U verklaarde dat u de meeste berichten en foto's op sociale media hebt verwijderd uit schrik dat er in de luchthaven gecontroleerd zou worden en u niet zou mogen vertrekken indien bleek dat u deelnam aan manifestaties.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen motieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Volgens uw verklaringen vreest u bij een terugkeer naar Venezuela te worden gearresteerd omdat ze u zouden identificeren als opposant (CGVS, p. 18-19). Dit omdat uw identiteitskaart werd afgenomen tijdens een manifestatie begin 2014 en omdat personen die tussen 2014 en 2016 iets te maken hadden met de oppositie of een studentenbeweging ook werden geregistreerd als ze in de luchthaven zijn geweest. Verder hebt u ook schrik dat zou kunnen nagegaan worden via kieslijsten voor wie je gestemd hebt (CGVS, p. 18-19).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. U heeft dergelijk profiel niet. Dat u hebt deelgenomen aan manifestaties zoals blijkt uit uw verklaringen en waarvan u een aantal foto's hebt getoond op uw telefoon tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 11-12), wordt door het Commissariaat-generaal op zich niet in twijfel getrokken. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U hebt echter geenszins een gegronde vrees voor vervolging ten gevolge van uw deelnames aan manifestaties aannemelijk gemaakt.

Wat betreft het incident bij een vriend thuis waarbij u werd geslagen door "colectivos", dient te worden opgemerkt dat dit incident bezwaarlijk als directe vluchtaanleiding kan worden beschouwd. Uit uw verklaringen blijkt dat als maatregel had besloten om niet meer te gaan protesteren na dit incident en dat u zich zo zekerder en veiliger voelde (CGVS, p. 10 en p. 16). Uw vriend en uw familie daarentegen zijn tien dagen nadien naar de Verenigde Staten vertrokken (CGVS, p. 16). U gaf dit incident bovendien niet aan als één van de redenen van uw vertrek (CGVS, p. 16). Ook blijkt dat u niet persoonlijk werd geïdentificeerd in dit incident aangezien de belagers jullie namen niet kenden en jullie eigenlijk pech hadden dat juist jullie door hen werden gevolgd (CGVS, p. 15-16). Voorts dient te worden vastgesteld dat u in september-oktober 2015 nog op vakantie ging naar Spanje en vervolgens terugkeerde naar Venezuela (CGVS, p. 7). Het geheel van bovenstaande bevindingen doet besluiten dat er geenszins actueel als gevolg van het incident met colectivos bij uw vriend thuis een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde kan worden afgeleid.

U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u actueel, bij een terugkeer naar Venezuela, een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren als gevolg van het feit dat uw identiteitskaart begin 2014 tijdens een manifestatie door de guardia nacional werd afgenomen (CGVS, p. 9 en p. 18). Sinds dit incident bent u immers twee keer legaal, aan de hand van uw eigen paspoort, heen en weer gereisd naar Europa. U hebt noch bij uw vertrek, noch bij uw terugkeer naar Venezuela enige problemen gekend in de luchthaven. U hebt ook in januari 2016 zonder problemen legaal uw land van herkomst kunnen verlaten (CGVS, p. 7, p. 16 en p. 19). Wat betreft uw vrees dat u als opposant zou kunnen geïdentificeerd worden omdat de autoriteiten namen kunnen vergelijken met kieslijsten en iedereen die in de luchthaven is geweest, kan eveneens worden opgemerkt dat dit een puur hypothetische vrees is en niet is gebaseerd op een concreet en objectief element. U gaf overigens zelf aan dat u alle foto's en conversaties van sociale media die te maken hebben met oppositie, hebt verwijderd bij uw vertrek zodat

u geen problemen zou kennen (CGVS, p. 11). Zoals reeds opgemerkt, hebt u ook geen problemen gehad bij uw legaal vertrek (CGVS, p. 19). Daarenboven dient te worden aangestipt dat u slechts anderhalf jaar na uw vertrek uit Venezuela een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend. U verklaarde hierover dat u dit niet vroeger wist en dacht dat enkel personen uit oorlogslanden in het Midden-Oosten of uit Afrika asiel konden aanvragen. U verklaarde voorts dat u illegaal verbleef in Europa, onder de radar, en ook bang was om naar de ambassade te gaan uit vrees om terug gestuurd te worden en dat u op internet geen recente informatie vond. Pas toen een vriend werd aangehouden op de luchthaven en daar werd gewezen op de mogelijkheid om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, bent u hierover ingelicht (CGVS, p. 8). Het is weliswaar heel merkwaardig dat u nooit ofte nimmer eerder bent ingelicht over de mogelijkheden voor Venezolanen om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Uit de beschikbare informatie, dewelke werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat de afgelopen jaren een grote exodus uit Venezuela plaatsvond en dat steeds meer van uw landgenoten internationale bescherming aanvroegen. Uw laattijdig verzoek tot internationale bescherming relativeert opnieuw uw vrees bij een terugkeer.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat u persoonlijk bij een terugkeer anno 2019 zou gevisieerd worden of in de negatieve aandacht zou komen van de Venezolaanse autoriteiten.

Het CGVS betwist echter niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Zoals hierboven beschreven, heeft u niet aangetoond dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij ene terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Verder haalde u nog uw instabiele financiële situatie en het einde van uw relatie als redenen van uw vertrek aan. Door de torenhoge inflatie vanaf december 2015 en januari 2016 dekte uw loon uw kosten niet meer. Ook gaf u nog aan dat u niet zou weten waar u naartoe zou moeten gaan bij een terugkeer omdat u geen contact hebt met uw vader, uw oudste zus in Colombia woont, uw andere zus enkel en alleen een kamer huurt in Caracas en ook de rest van uw familie uit Venezuela vertrokken is (CGVS, p. 18-19). Dit zijn echter alle louter socio-economische en persoonlijke motieven die op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden

blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. U verklaarde dat u tot aan uw vertrek werk had. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u genoeg verdiende om meermaals naar Europa op vakantie te gaan en Tomorrowland te bezoeken (CGVS, p. 7 en p. 16). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan dan ook niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Uit het incident eind 2015 waarbij u werd geslagen en bestolen van uw gsm door twee colectivos, kan evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Uit uw verklaringen blijkt immers dat dit een geïsoleerd incident is. U gaf zelf aan dat u op het verkeerde moment op de verkeerde plaats stond en gaf toe dat dit een overval was. Uw belagers moeten gedacht hebben dat u van een manifestatie kwam en vroegen naar uw gsm. U verduidelijkte dat overvallen hoe dan ook regelmatig voorkomen als een gsm te zien is en personen aan het bellen zijn (CGVS, p. 10-11 en p. 17-18). Wat betreft de algemene onveiligheid in Venezuela, waarvoor u ook vreest bij een terugkeer (CGVS, p. 19), kan worden verwezen naar onderstaande informatie.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel geïsoleerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat er evenmin een gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld op grond van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt. Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het

risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. U hebt dit niet gedaan. Vooreerst hebt u immers nergens in uw verklaringen op de DVZ en het CGVS zelf uw geaardheid aangehaald als één van de redenen van uw vertrek. Aangezien u op de DVZ bij de vraag naar algemene problemen had opgemerkt dat u omwille van uw homoseksualiteit niet werd gesteund door uw vader en het moeilijk is om als homoseksueel in Venezuela een job te vinden (Vragenlijst van het CGVS op DVZ, vraag 7), werd u nogmaals uitdrukkelijk op het Commissariaat-generaal gevraagd of u problemen hebt gekend omwille van uw geaardheid. U verduidelijkte dat hoewel homoseksualiteit niet illegaal is, homo's in Venezuela, en ook uzelf, tegenstand kennen maar u voegde eraan toe te denken dat dit wel overal het geval is. U gaf het voorbeeld van een situatie op een job in 2008-2009: u kreeg schrik van voorstellen op facebook van het hoofd van de kliniek waar u werkte en u werd er ontslagen. Verder gaf u het voorbeeld dat u werd lastig gevallen toen u in een discotheek kwam met vrienden, maar u benadrukte opnieuw dat u denkt dat dit overal wel gebeurt. Uit het loutere feit dat u eenmaal problemen hebt gekend op de werkvloer en dat u soms lastiggevallen werd, kan geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming afgeleid worden. In dit verband kan nogmaals worden benadrukt dat uit uw verklaringen blijkt dat u altijd hebt gewerkt in Venezuela, en dus geen andere jobgerelateerde problemen hebt aangehaald, u zelf de door u aangehaalde problemen minimaliseerde en dat u uw geaardheid niet als motief voor uw verzoek tot internationale bescherming hebt aangehaald (CGVS, p. 18). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg niet dat in uw hoofde omwille van uw geaardheid een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Uw verklaring dat u bij een arrestatie nog harder zou worden aangepakt in de gevangenis omwille van uw geaardheid is overigens louter hypothetisch en vertrekt vanuit uw veronderstelling dat u zou geïnterviewd worden/gearresteerd worden bij terugkeer (CGVS, p. 18). Zoals blijkt uit bovenstaande hebt u geenszins aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zou komen en een gegronde vrees dient te koesteren.

De door u neergelegde documenten bevestigen enkel en alleen uw nationaliteit en identiteit, dewelke hier niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van “de Kwalificatierichtlijn” (verzoeker doelt wellicht op de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Na de inhoud te hebben weergegeven van de bepalingen en beginselen die hij *in casu* geschonden acht, betwist verzoeker vooreerst dat de algemene situatie in Venezuela niet dermate ernstig is dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of van hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader

van een gewapend conflict. Volgens verzoeker blijkt uit alle rapporten dat de veiligheidssituatie in Venezuela zonder meer penibel is. Verzoeker stelt dat Venezuela in 2017 het op één na hoogste moordcijfer ter wereld had en dat er wetteloosheid heerst. Verzoeker voert aan dat hij in Venezuela blootgesteld wordt aan vervolging wegens zijn politieke voorkeur, dat hij er niet wordt beschermd door de overheid tegen het gericht geweld van een drugsbende en dat er een ernstig risico bestaat dat hij het slachtoffer wordt van willekeurig geweld. Verzoeker meent bovendien in geval van terugkeer naar Venezuela een risico op ernstige schade bestaande uit een onmenselijke of vernederende behandeling te lopen. Verzoeker licht toe dat in Venezuela momenteel niet de voorwaarden verenigd zijn om een bestaan te kunnen leiden dat overeenstemt met de menselijke waardigheid. Verzoeker wijst op het bestaan van ernstige problemen inzake voedselbedeling en gezondheidszorg.

Verzoeker betoogt verder dat de socio-economische omstandigheden *in casu* wel degelijk oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling, gelet op de ernst van de situatie in Venezuela samengenomen met zijn profiel. Wat zijn profiel betreft, licht verzoeker toe dat hij een jongeman van achttien jaar oud is die meerdere keren heeft deelgenomen aan manifestaties tegen het regime. Reeds op basis van dit profiel is het volgens verzoeker rechtens onmogelijk om hem terug te sturen naar Venezuela, aangezien de huidige socio-economische en veiligheidssituatie er een ernstige bedreiging voor een aantal fundamentele rechten vormen. Volgens verzoeker miskent de bestreden beslissing het feit dat de situatie buitengewoon ernstig is. Deze ernst blijkt volgens verzoeker al uit de COI Focus van april 2018 die in de bestreden beslissing wordt aangehaald.

Vervolgens citeert verzoeker meerdere bronnen die melding maken van mensenrechtenschendingen, extreem hoge moordcijfers, voedseltekorten, een falende gezondheidszorg, hyperinflatie en een afnemende scholingsgraad in Venezuela. Verzoeker wijst er tevens op dat volgens een rapport van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor Mensenrechten een groeiend aantal Venezolanen hun land ontvluchten als gevolg van de verslechterde mensenrechten- en socio-economische situatie en dat volgens UNHCR grote aantallen onder hen nood hebben aan internationale bescherming.

Met betrekking tot zijn eigen profiel en situatie is verzoeker van oordeel dat men er onmogelijk toe kan besluiten dat hij naar Venezuela kan worden teruggestuurd zonder dat er sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade bestaande uit een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker herhaalt dat daarenboven uit zijn vluchtrelaas blijkt dat hij geen aanhanger van het Venezolaanse regime is. Daarnaast meent verzoeker het risico te lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Onder verwijzing naar informatie van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken stelt verzoeker dat Venezuela met extreem hoge moordcijfers kampt en dat het risico op kidnapping er aanzienlijk is. Verzoeker betoogt tot slot dat hij een jongeman is wiens basisrechten (op voedsel, gezondheidszorg, veiligheid en onderwijs) in het gedrang zullen komen indien hij terug moet naar Venezuela. Door anders te oordelen schendt de bestreden beslissing volgens verzoeker artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 9 januari 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met de COI Focus "*Venezuela. Situation socio-économique*" van 20 april 2018 en andere informatie over de situatie in Venezuela en met referenties aan de COI Focus "*Venezuela. Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019 en de COI Focus "*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019.

2.2.3. Op 10 januari 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met de COI Focus "*Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens*" van 10 januari 2019 en met referenties aan het rapport "*Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela – Country Report*" van IACHR van december 2017, p. 1, 6-26 en 84-133, het rapport "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*" van OHCHR van juni 2018 en het rapport "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van OHCHR van juli 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst persoonlijk zal worden geviseerd door de Venezolaanse autoriteiten als opposant omwille van zijn deelname aan manifestaties, omdat (B) de door hem genoemde instabiele financiële situatie en het einde van zijn relatie als redenen van zijn vertrek louter socio-economische en persoonlijke motieven zijn die op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève of onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming, omdat (C) uit zijn verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in zijn land van nationaliteit niet kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt, omdat (D) uit het incident eind 2015 waarbij hij werd geslagen en bestolen van zijn gsm door twee *colectivos* evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid, omdat (E) er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of van hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, omdat (F) uit zijn verklaringen niet blijkt dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat omwille van zijn seksuele geaardheid, en omdat (G) de door hem neergelegde documenten enkel en alleen zijn nationaliteit en identiteit bevestigen, welke elementen niet worden betwist. Al deze overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft uit vrees voor de politieke repressie aldaar. Verzoeker situeert het begin van zijn politiek activisme in 2008, toen hij lid werd van een studentenbeweging die betogingen en protestacties tegen de Venezolaanse regering organiseerde. Verzoeker verklaart binnen de studentenbeweging geen specifieke rol te hebben vervuld maar wel te hebben deelgenomen aan meerdere manifestaties. Tijdens een manifestatie ergens tussen februari en april 2014 zou verzoeker bijna gearresteerd zijn door de *guardia nacional* toen hij een meisje wilde helpen dat werd geslagen. In het tumult zouden verzoekers portefeuille en identiteitskaart zijn afgenomen door de ordediensten. Verzoeker verklaart dat hij na dit incident besloot om minder vaak naar protesten te gaan. Vervolgens ging verzoeker in de zomer van 2014 op vakantie naar Madrid en reisde hij ook naar België om het muziekfestival Tomorrowland te bezoeken. Verzoeker stelt dat er bij

zijn terugkomst in augustus 2014 minder protesten plaatsvonden, maar dat dit veranderde aan het eind van het jaar door het tekort aan brandstof en voedsel. Verzoeker zou toen zelf ook opnieuw hebben deelgenomen aan protesten tot hij in december 2014 op zijn terugweg van een manifestatie door enkele *colectivos* zou zijn gevolgd naar het huis van een vriend en daar door de *colectivos* zou zijn geslagen en bevrraagd over zijn motieven en politieke banden. Omwille van dit incident en het verlies van zijn identiteitskaart eerder in 2014, zou verzoeker besloten hebben voortaan niet meer te gaan manifesteren. In 2015 ging verzoeker nog met zijn toenmalige partner op vakantie naar Madrid. Verzoeker verklaart dat hij na zijn vakantie terugkeerde naar Venezuela omdat hij daar nog werkte, zich er wat veiliger voelde sinds hij niet meer naar manifestaties ging en ook zijn partner er niet weg wou. Echter zou de situatie eind 2015 omgeslagen zijn toen verzoeker als gevolg van de sterk toegenomen inflatie niet meer genoeg verdiende om zijn kosten te dekken en er bovendien een einde kwam aan zijn relatie. Dit, samen met een incident eind 2015 waarbij hij door *colectivos* op straat werd geslagen en beroofd van zijn gsm, zou verzoeker ertoe hebben aangezet om Venezuela op 21 januari 2016 te verlaten.

Verzoeker stelt bij terugkeer naar Venezuela te vrezen dat hij zal worden gearresteerd omdat men hem zou kunnen identificeren als opposant omdat zijn identiteitskaart werd afgenomen tijdens een manifestatie begin 2014 en omdat personen die tussen 2014 en 2016 iets te maken hebben gehad met de oppositie of een studentenbeweging volgens hem werden geregistreerd als ze in de luchthaven zijn geweest. Tevens beweert verzoeker dat de autoriteiten aan de hand van de kieslijsten kunnen nagaan voor wie hij gestemd heeft (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-19).

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker tijdens de administratieve procedure slechts zijn paspoort en geboorteakte neergelegd. Deze documenten hebben enkel betrekking op verzoekers nationaliteit en identiteit, elementen die *in casu* niet ter discussie staan.

Verzoeker brengt geen enkel bewijs voor van de door hem aangehaalde problemen die ertoe geleid hebben dat hij Venezuela heeft verlaten. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers vrees om door de Venezolaanse autoriteiten te worden geveiseerd als opposant van het regime op goede gronden het volgende uiteenzet in de bestreden beslissing:

“Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. U heeft dergelijk profiel niet. Dat u hebt deelgenomen aan manifestaties zoals blijkt uit uw verklaringen en waarvan u een aantal foto’s hebt getoond op uw telefoon tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 11-12), wordt door het Commissariaat-generaal op zich niet in twijfel getrokken. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. U hebt echter geenszins een gegronde vrees voor vervolging ten gevolge van uw deelnames aan manifestaties aannemelijk gemaakt.

Wat betreft het incident bij een vriend thuis waarbij u werd geslagen door “colectivos”, dient te worden opgemerkt dat dit incident bezwaarlijk als directe vluchtaanleiding kan worden beschouwd. Uit uw

verklaringen blijkt dat als maatregel had besloten om niet meer te gaan protesteren na dit incident en dat u zich zo zekerder en veiliger voelde (CGVS, p. 10 en p. 16). Uw vriend en uw familie daarentegen zijn tien dagen nadien naar de Verenigde Staten vertrokken (CGVS, p. 16). U gaf dit incident bovendien niet aan als één van de redenen van uw vertrek (CGVS, p. 16). Ook blijkt dat u niet persoonlijk werd geïnterviewd in dit incident aangezien de belagers jullie namen niet kenden en jullie eigenlijk pech hadden dat juist jullie door hen werden gevolgd (CGVS, p. 15-16). Voorts dient te worden vastgesteld dat u in september-oktober 2015 nog op vakantie ging naar Spanje en vervolgens terugkeerde naar Venezuela (CGVS, p. 7). Het geheel van bovenstaande bevindingen doet besluiten dat er geenszins actueel als gevolg van het incident met colectivos bij uw vriend thuis een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde kan worden afgeleid.

U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u actueel, bij een terugkeer naar Venezuela, een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren als gevolg van het feit dat uw identiteitskaart begin 2014 tijdens een manifestatie door de guardia nacional werd afgenomen (CGVS, p. 9 en p. 18). Sinds dit incident bent u immers twee keer legaal, aan de hand van uw eigen paspoort, heen en weer gereisd naar Europa. U hebt noch bij uw vertrek, noch bij uw terugkeer naar Venezuela enige problemen gekend in de luchthaven. U hebt ook in januari 2016 zonder problemen legaal uw land van herkomst kunnen verlaten (CGVS, p. 7, p. 16 en p. 19). Wat betreft uw vrees dat u als opposant zou kunnen geïdentificeerd worden omdat de autoriteiten namen kunnen vergelijken met kieslijsten en iedereen die in de luchthaven is geweest, kan eveneens worden opgemerkt dat dit een puur hypothetische vrees is en niet is gebaseerd op een concreet en objectief element. U gaf overigens zelf aan dat u alle foto's en conversaties van sociale media die te maken hebben met oppositie, hebt verwijderd bij uw vertrek zodat u geen problemen zou kennen (CGVS, p. 11). Zoals reeds opgemerkt, hebt u ook geen problemen gehad bij uw legaal vertrek (CGVS, p. 19). Daarenboven dient te worden aangestipt dat u slechts anderhalf jaar na uw vertrek uit Venezuela een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend. U verklaarde hierover dat u dit niet vroeger wist en dacht dat enkel personen uit oorlogslanden in het Midden-Oosten of uit Afrika asiel konden aanvragen. U verklaarde voorts dat u illegaal verbleef in Europa, onder de radar, en ook bang was om naar de ambassade te gaan uit vrees om terug gestuurd te worden en dat u op internet geen recente informatie vond. Pas toen een vriend werd aangehouden op de luchthaven en daar werd gewezen op de mogelijkheid om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, bent u hierover ingelicht (CGVS, p. 8). Het is weliswaar heel merkwaardig dat u nooit ofte nimmer eerder bent ingelicht over de mogelijkheden voor Venezolanen om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Uit de beschikbare informatie, dewelke werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat de afgelopen jaren een grote exodus uit Venezuela plaatsvond en dat steeds meer van uw landgenoten internationale bescherming aanvroegen. Uw laattijdig verzoek tot internationale bescherming relativeert opnieuw uw vrees bij een terugkeer.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat u persoonlijk bij een terugkeer anno 2019 zou geïnterviewd worden of in de negatieve aandacht zou komen van de Venezolaanse autoriteiten.

Het CGVS betwist echter niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Zoals hierboven beschreven, heeft u niet aangetoond dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij ene terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing."

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontcrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in

gebreke blijft. Verzoeker blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging en het verwijzen naar de huidige socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela, waarmee hij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker wijst op zijn *“ongunstig politiek profiel”* als tegenstander van het Venezolaanse regime en het feit dat hij meerdere keren heeft deelgenomen aan manifestaties tegen de regering, dient hier te worden herhaald dat nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor de oppositie, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties, op zich aanleiding geeft tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten en dat een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming noodzakelijk is. Gelet op bovenstaande pertinente vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier, kan *in casu* in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn politiek profiel worden weerhouden. Verzoeker brengt zelf geen informatie of argumenten aan die aan deze appreciatie afbreuk kunnen doen.

In zoverre verzoeker de algemene onveiligheid in Venezuela vreest, dient te worden opgemerkt dat dit element geen persoonlijk vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Evenmin kan een gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid uit het incident eind 2015 waarbij verzoeker zou zijn geslagen en bestolen van zijn gsm door twee *colectivos*. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat het om een geïsoleerd incident ging en dat verzoekers belagers het niet specifiek en doelbewust op hem hadden gemunt, laat staan dat verzoeker in de toekomst persoonlijk door hen zou worden geïsoleerd. Verzoeker gaf zelf aan dat hij op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was en gaf toe dat dit een overval was. Volgens verzoeker moeten zijn belagers gedacht hebben dat hij van een manifestatie kwam en vroegen zij naar zijn gsm. Verzoeker verduidelijkte dat overvallen hoe dan ook regelmatig voorkomen als een gsm te zien is en personen aan het bellen zijn (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11 en 17-18).

Waar verzoeker erop wijst dat bijzonder veel Venezolanen het land ontvluchten en verwijst naar het rapport *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van OHCHR van juni 2018, merkt de Raad op dat UNHCR in de door hem aangehaalde passage stelt dat *“while not all Venezuelans leaving the country do so for reasons that could qualify them as refugees, a significant number are indeed in need of international protection”*. Het loutere feit dat verzoeker Venezuela verlaten heeft, geeft aldus geen aanleiding tot de toekenning van internationale bescherming.

Voor zover verzoeker nog een vrees voor vervolging zou aanvoeren op grond van zijn seksuele geaardheid, kan worden volstaan met een verwijzing naar de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing, die in het verzoekschrift ongemoeid worden gelaten:

“Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. Homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt. Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. U hebt dit niet

gedaan. Vooreerst hebt u immers nergens in uw verklaringen op de DVZ en het CGVS zelf uw geaardheid aangehaald als één van de redenen van uw vertrek. Aangezien u op de DVZ bij de vraag naar algemene problemen had opgemerkt dat u omwille van uw homoseksualiteit niet werd gesteund door uw vader en het moeilijk is om als homoseksueel in Venezuela een job te vinden (Vragenlijst van het CGVS op DVZ, vraag 7), werd u nogmaals uitdrukkelijk op het Commissariaat-generaal gevraagd of u problemen hebt gekend omwille van uw geaardheid. U verduidelijkte dat hoewel homoseksualiteit niet illegaal is, homo's in Venezuela, en ook uzelf, tegenstand kennen maar u voegde eraan toe te denken dat dit wel overal het geval is. U gaf het voorbeeld van een situatie op een job in 2008-2009: u kreeg schrik van voorstellen op facebook van het hoofd van de kliniek waar u werkte en u werd er ontslagen. Verder gaf u het voorbeeld dat u werd lastig gevallen toen u in een discotheek kwam met vrienden, maar u benadrukte opnieuw dat u denkt dat dit overal wel gebeurd. Uit het loutere feit dat u eenmaal problemen hebt gekend op de werkvloer en dat u soms lastiggevallen werd, kan geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming afgeleid worden. In dit verband kan nogmaals worden benadrukt dat uit uw verklaringen blijkt dat u altijd hebt gewerkt in Venezuela, en dus geen andere jobgerelateerde problemen hebt aangehaald, u zelf de door u aangehaalde problemen minimaliseerde en dat u uw geaardheid niet als motief voor uw verzoek tot internationale bescherming hebt aangehaald (CGVS, p. 18). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg niet dat in uw hoofde omwille van uw geaardheid een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Uw verklaring dat u bij een arrestatie nog harder zou worden aangepakt in de gevangenis omwille van uw geaardheid is overigens louter hypothetisch en vertrekt vanuit uw veronderstelling dat u zou gevisieerd worden/gearresteerd worden bij terugkeer (CGVS, p. 18). Zoals blijkt uit bovenstaande hebt u geenszins aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zou komen en een gegronde vrees dient te koesteren."

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Venezuela zal worden gevisieerd door de autoriteiten. Wat betreft het incident eind 2015 waarbij verzoeker door twee *colectivos* zou zijn geslagen en beroofd van zijn gsm, dient te worden benadrukt dat hoewel een risico op beroving of ontvoering en het gebruik van geweld daarbij niet kan worden uitgesloten, uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat er in zijn hoofde sprake is van specifieke en persoonlijke redenen op basis waarvan dient te worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, "F.G. e.a. / Sweden", §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, "J.K. e.a. / Sweden", §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)". Het

risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*” (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, “*NA. / The United Kingdom*”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “*F.H. v. Sweden*”, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, “*H.L.R. / France*”, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

Verzoeker haalt in het enig middel van het verzoekschrift meerdere algemene rapporten, een wetenschappelijk artikel en persartikels aan die de ernstige socio-economische situatie in Venezuela moeten aantonen. De Raad stelt evenwel vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie waaraan verwerende partij refereert in haar aanvullende nota van 9 januari 2020. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Te dezen kan verzoeker niet stellen dat hij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan hij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hem persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoeker stelt evenmin dat hij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de ‘*carnet de la patria*’), of dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “*Salah Sheekh / Nederland*”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “*M.S.S. / België en Griekenland*”, § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit verzoekers verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden het volgende overwogen:

“*U verklaarde dat u tot aan uw vertrek werk had. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u genoeg verdiende om meermaals naar Europa op vakantie te gaan en Tomorrowland te bezoeken (CGVS, p. 7 en p. 16).*”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Door in het

enig middel louter te verwijzen naar zijn profiel als jongeman die geen aanhanger is van het Venezolaanse regime, werpt verzoeker geen ander licht op deze motieven.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoeker medische problemen zou hebben, dient hij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit verzoekers verklaringen evenwel blijken dat hij medische problemen heeft, laat staan dat hem op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Waar verzoeker aanvoert dat het niveau van het onderwijs in Venezuela achteruitgaat, ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – hoe dit in verzoekers hoofde dient te worden aangemerkt als een *“foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”*.

Waar verzoeker nog opmerkt dat *“Venezuela momenteel geen land is waar een jongeman naar terug kan worden gestuurd”*, laat hij na dit te kaderen. Dit blijkt evenmin uit de toegevoegde landeninformatie.

Wat betreft het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij in Venezuela, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoeker toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij van 9 januari 2020 wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de

“*Colectivos chavistas*” en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij van 9 januari 2020 wordt gerefereerd). Hoe dan ook, er kan uit de informatie in het administratief dossier, in het verzoekschrift en bij de aanvullende nota’s niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De loutere omstandigheid dat Juan Guaidó zich heeft uitgeroepen tot interim-president en de spanningen waartoe dat heeft geleid, werpen hier geen ander licht op. Verzoekers verwijzing naar gevallen van gemeenrechtelijke criminaliteit, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet vallen, is voorts niet dienstig.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN